

PREFAȚĂ

Poeții fotbalului francez au inventat „generația zen” în primăvara lui 2016, impresionați de ascensiunea feroce a atacantului Ousmane Dembele: format în academia lui Rennes, însă blocat pe banca de rezerve de antrenorul Phillippe Montanier, Dembele a debutat furios în prima echipă, cu gol la prima titularizare, apoi o triplă împotriva lui Nantes, performanțe care l-au transferat la Dortmund, iar ulterior l-au recomandat pentru colecția de staruri de la Barcelona.

Totuși, termenul „generația zen” nu îi era destinat lui Ousmane Dembele, cu toate raidurile lui fotbalistice și scandalurile atrase de transferul la BvB: în aceeași perioadă, Franța asista la ascensiunea silențioasă a atacantului perfect – Kylian Mbappe (premiat al unei clase de formare la Clairefontaine) debuta la Monaco la 16 ani și un pic, marca și el un hat-trick cam în aceeași perioadă cu Ousmane, devenea titular în formidabila armada a lui Jardim, cucerea titlul în fața căpcăunului PSG și disputa o semifinală în Champions, după ce îl lăsase cu gura căscată pe Guardiola. Și nu împlinise 18 ani, când le-a realizat pe toate.

Mbappe a condus această „generație zen”, care definește maturitatea inexplicabilă a adolescenței în fotbal, spre titlul mondial din Rusia. La un turneu final în care toți ochii se împărțeau între Messi și Cristiano, prospețimea fotbalului francez avea să se impună – există încă un recul instinctual în a accepta noua realitate fotbalistică, dar este timp pentru a ne acomoda cu Mbappe, Dembele, Pavard, Lemar și lista poate continua.

Franța a traversat un întreg deșert pentru a cuceri Mondialul, la 20 de ani după isprava generației Zidane: în 2010, „Les Bleus” se pulverizaseră în scandalul cu greva din cantonamentul sud-african,

context în care EURO 2012 a fost mai degrabă sacrificat, pentru a-și regăsi legătura cu suporterii. Deși părea o misiune cu succes improbabil, antrenorul Didier Deschamps a pansat rănilor echipei naționale – un sfert de finală în Brazilia 2014, o finală la Europeanul din 2016 și marele succes din Rusia 2018. Cercul a fost închis.

De ce Franța? Pentru că organizarea echipei naționale a fost perfectă. Și în teren, unde perechea Ngolo Kante – Paul Pogba a rulat la superlativ, dar mai ales în viața „civilă”: niciun scandal nu a perturbat cantonamentul de 55 de zile, încheiat cu victoria finală în fața Croației. Și nu este deloc simplu să stăpânești un vestiar în care liderii lui Lyon (Nabil Fekir) și Marseille (Florian Thauvin) abia au prins minute sau măcar câteva cadre ale transmisiilor televizate.

Drumul „Les Bleus” către trofeu este urmărit cu fidelitate de acest jurnal autentic al emoțiilor mondiale. Autorul are avantajul de a cunoaște ungherele cele mai intime ale fotbalului francez, dar dincolo de bucuria de a-și fi văzut favoriții triumfând, fiecare pagină o să vă amintească entuziasmul acelor ani în care, chiar și de la mare depărtare, fiecare din noi umplea caiete de matematică cu propriile jurnale ale giganticelor evenimente sportive. Un fel de a spune „și eu am fost acolo” sau, dacă preferați, un fel de a păstra, între două coperti, un infinit de trăiri. *Allez Les Bleus!*

Adrian Soare

INTRODUCERE

Cupa Mondială. Visul oricărui fotbalist, întâi să ajungă să joace în arenele Mondialului și apoi să câștige cel mai prețios trofeu și să intre în eternitate, pe lista nemuritorilor fotbalului. Cupa Mondială. Momentul așteptat cu nerăbdare timp de patru ani de fiecare om care iubește fotbalul pentru ca, apoi, timp de o lună să își programeze viața și să facă totul în funcție de meciurile turneului final: să trăiască, să respire, să mănânce, să doarmă, să bea, să viseze, să iubească, să vibreze, să plângă și să râdă. Este acea lună care vine o dată la patru ani și în care ne teleportăm în fervoarea arenelor colorate, unde se înfruntă cei mai mari jucători ai Planetei Fotbal.

Asta pentru că dincolo de felul în care a fost desemnată gazda acestei ediții și a celei din 2022, Qatar, în urma unui scandal uriaș de corupție la cel mai înalt nivel, care a dus și la schimbarea președintelui FIFA, Gianni Infantino luându-i locul lui Sepp Blatter, precum și de ceea ce înseamnă Rusia în contextul politic, Cupa Mondială rămâne o bucurie și sărbătoarea oricărui microbist, chiar dacă are sau nu o echipă implicată în mod direct la turneul final. Astfel, în vara lui 2018, am avut parte de cea mai scumpă ediție din istorie a Cupei Mondiale, care a costat peste 14,2 miliarde de dolari, dar și de primul turneu final în care s-a folosit sistemul de asistență video în arbitraj, VAR.

Sunt 20 de ani de când nu am mai participat la un Mondial și, de atunci, noi, românii, trăim fiecare turneu final agățându-ne visele de orice alte naționale de pe toate meridianele globului.

Pentru că fotbalul și, mai ales, Cupa Mondială ne face să visăm și să ne bucurăm de victorii ca și cum ar fi ale noastre, că și cum noi am fi eroii din iarbă. Ideea

acestui Jurnal al Cupei Mondiale 2018 s-a născut cu puțin înainte de turneul final din Rusia, când am decis să îmi scriu zilnic gândurile, emoțiile, trăirile și opiniile pe blogul meu personal, BogdanSocol.ro. Apoi, văzând impactul avut de fiecare text în parte, m-am gândit să cuprind toate articolele într-o carte, care să redea cât mai fidel posibil felul în care s-a văzut acest Mondial de acasă, așa cum o tot facem de două decenii. Astfel, am încercat să adun și cele mai interesante și mai spumoase declarații ale jucătorilor, antrenorilor, arbitrilor și specialiștilor din timpul turneului final, alături de poveștile speciale, care se nasc la fiecare ediție a Mondialurilor.

16 IUNIE - ZIUA ÎN CARE EXTRATERESTRUL MESSI A DEVENIT OM

După ce a văzut hat-trick-ul lui Cristiano Ronaldo din Spania – Portugalia 3-3, cu o seară înainte, Lionel Messi a intrat pe teren cu gândul că va înscrie cel puțin trei goluri împotriva Islandei. Cel puțin, așa s-a simțit în prima repriză a jocului de la Moscova, în care starul Barcelonei a căutat să spargă cu orice preț defensiva ca un aisberg a nordicilor. Însă, fiecare nereușită a crescut capitalul de neîncredere în propriile resurse, care s-a văzut cel mai bine în momentul executării penalty-ului din minutul 64, la scorul de 1-1, apărat de Hannes Thor Haldorsson, un regizor full-time atunci când nu joacă fotbal și care a avut rol principal în cea mai tare peliculă a vieții sale. Cu câteva luni înainte, Haldorsson credea că a prins job-ul carierei, când a regizat reclama dedicată Cupei Mondiale pentru Coca-Cola Islanda, dar nici în cele mai frumoase vise ale sale nu s-ar fi gândit că ar putea deveni chiar el un actor celebru pe scena turneului final în fața unuia dintre cei mai mari fotbaliști ai planetei.

Iar faptul că echipa dentistului Heimir Halgrimsson a avut tăria de caracter de a riposta imediat și de a egala la câteva minute după ce Kun Aguero a deschis scorul, în minutul 19, nu a făcut decât să sporească tensiunea din jocul unor pume cu colții și ghearele tocite.

În timp ce Cristiano Ronaldo a arătat o siguranță de sine extraordinară și o concentrare pozitivă, specifică marilor transformeri din rugby, înainte de a bate fabulos lovitura liberă din minutul 89 în partida cu Spania, Leo Messi a părut apăsător, gârbovit chiar de povara și presiunea de a duce în spatele visele unei întregi națiuni, care încă suspină după Diego Armando Maradona. A devenit oarecum frustrant și pentru de-

28 IUNIE - ZIUA ÎN CARE FAIR-PLAY-UL ȘI NOROCUL AU FĂCUT DIFERENȚA

28 iunie 2018 a intrat deja în istorie drept ziua în care calificarea unei echipe într-o fază superioară a Cupei Mondiale s-a decis, în premieră, pe baza numărului de cartonașe primite. Astfel, clasamentul fair-play a făcut diferență în grupa H între Japonia și Senegal, asiaticii având câștig de cauză întrucât au primit doar patru avertismente în comparație cu cele șase ale „Leilor din Terranga”. Dacă egalitatea ar fi persistat și la acest capitol, am fi avut parte de o ruletă rusească în Mama Rusia pentru că numele echipei calificate ar fi fost tras la sorti.

Niponii au putut jubila, în cele din urmă, la capătul unui meci cu Polonia în care au suferit foarte mult. Și asta pentru că selecționerul lor, Akira Nishino, a riscat enorm, mergând, pur și simplu, la cacealma cu strategia de joc. El și-a menajat șase dintre titularii folosiți în partida cu Senegal cu gândul de a-i avea proaspeți în optimi, dar a fost la doar un pas de eliminare întrucât nu mult a lipsit ca Polonia să mai înscrie o dată, după ce Bednarek a deschis scorul în minutul 59.

Mai mult chiar, spre final, Nishino s-a mulțumit doar să aștepte și să se roage ca în confruntarea dintre Columbia și Senegal să nu se mai întâmple nimic care să deraieze Japonia din drumul spre faza următoare a Mondialului. Paradoxul este că niponii și-au concediat fostul selecționar, bosniacul Vahid Halilhodzic, cu câteva luni mai devreme, după ce reușise calificarea la turneul final, tocmai pentru că răpise jucătorilor bucuria fotbalului, mergând până la a le interzice să mai zâmbească după înfrângeri. „Când Halilhodzic era antrenor, nu aveam nicio șansă de a câștiga. Suntem norocoși să ne aflăm aici așa că acum, ne bucurăm de fotbal”, declara Saburo Kawaguchi, președintele Ligii Japoneze și una dintre cei mai influente persoane din fotbalul nipon, înaintea Mondialului din Rusia.